

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Nu skulde vi bruge Styrken

Citation: Drachmann, Holger: "Nu skulde vi bruge Styrken", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 334. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann12tom-shoot-workid56646/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Finale.

Og min knælende Andagt var endt, og jeg gik
fra det dæmrende Tempel, ud til det rige
Syn af den mægtige Sol,
som opsteg fra Havet.

Med den mægtige Stjerne blev Verden som tændt
af vidunderligt Lys, og til Virken det kaldte,
Bjerget laa klart for mit Blik;
Gryet var endt.

Kom da, du kaldende Stemme fra Livet,
Virksomheds Budskab, lær mig din Lov!
Haanden paa Værket! Jeg hegner om Tempels
Forgaard en skyggende Skov.

Morgnen er kølig, da glider mit Arbejd
let, men den brændende Middag skal ikke
se mig — det lover jeg — modløs at sænke
Haanden med mattede Blikke.

Kærlighed styrker mit Værk. Naar saa Dagen
hælder, da ser jeg i Solglansen Bjerget
fyldes af Mænd og af Kvinder, som drog den
Vej, jeg har banet mig selv.

Da vil en Kærlighedshymne for Livet
rulle sin bølgende Torden om Fjældet,
stige med Tusinders Samklang og slaa med
Jubel mod Himmelens Hvælv.

NU SKULDE VI BRUGE STYRKEN --

Nu skulde vi bruge Styrken,
som for tredve Aar siden
af Forsmædelsens Jern-Aag
smedded Staalet til Striden;
nu skulde vi mønstre Garden,
som kampbejstret mødte
og med Roser slynget om Panden
ad tornede Stier blødt.

Ak, vi som nu er mærket
 hver paa sin Vis af Striden,
 hvor var vi velsignet unge —
 og hvor er det længe siden!
 End følger vort brændende Øje
 Ideernes stormende Fæner,
 men Garden er blevet en Freds-Vagt
 af hædrede Veteraner.

Og langs med Veje og Stier,
 hvor Tornen slynger sin Ranke,
 hvor Ungdommens Hær-Skrig høstes,
 og Vaabnene blinked saa blanke —
 der tælles en Række Tuer,
 hver Tue saa ydmyg og lille:
 Gravhøje, om hvis Kæmper
 der blev saa underlig stille.

Højtidelige Stithed —
 som paa et Ekko venter:
 en Taushed, fra hvis Alvor
 vi Mod til Livet henter!
 At Ungdommen evig bløder
 for Frihedens sejrende Tanke,
 det holder os Veteraner
 i Ryggen ubøjelig ranke.

Ved Kvælden falder Baalet
 mod Nattens Komme sammen,
 men i hver Gnist, der gløder
 den Sjæl, som avled Flammen;
 spørg ej efter vore Smærter
 i Skuldre eller Lænder,
 men se os ind i Øjet,
 og se, hvor dybt det brænder!

Trods Smærter vil vi haabe,
 trods Svaghed ville vi sejre,
 om end først fjerne Slægt-Led
 den store Fred vil fejre.
 O, lad os bruge den Styrke,
 vi vandt os for tredve Aar siden,
 til at stole paa den Ungdom,
 som nu bliver Garde i Striden!
